

Легенда про міст через річку Далле

— Мамо, чому місце, де ми живемо, звуть провінцією Пхьонан?

Я була дуже допитливою, й коли в мене виникало якесь питання, бігла за відповіддю до мами. І щоразу вона відповідала доброзичливо.

— Люба моя, — пояснювала мама, — його так називають, бо пхьон — це перший ієрогліф у слові «Пхеньян», тоді як ан — перший ієрогліф у слові «Анджу».

— Чому вони взяли по одному ієрогліфу з кожної назви?

— Тому що кожен із них — великий район.

Згодом Анджу виросло у велике місто. Його оточували широкі рівнини, ідеальні для ведення фермерського господарства, тож зазвичай їжі було вдосталь.

Мій батько, Хан Син Ун, народився 20 січня 1909 року в селі Йонхин, неподалік Анджу. Він був найстаршим з-поміж п'яти дітей Хан Бьон Гона та Че Гі Бьон з роду Хан із Чонджу. 1919 року, коли йому виповнилося 10 років, він пішов до державної початкової школи Мансон, яку, однак, довелося залишити після четвертого класу. Але бажання навчатися спонукало його 1923 року вступити до приватної школи Юкьон, яку він закінчив 1925 року у віці 16 років. Відтак протягом 10 років батько вчителював у своїй альма-матер, школі Юкьон. У період хаосу, що тривав від початку визволення Кореї до 1946 року, він працював заступником директора в початковій школі Мансон.

Я жила з батьком недовго, але його добрий характер і риси обличчя назавжди закарбувалися в моїй душі. Він був педантичним і ощадливим, а також дуже сильним. Якось батько прогулювався місцевістю і побачив людей, що намагалися зрушити великий камінь, який лежав посеред

рисового поля. Він підійшов, підняв той камінь і переніс подалі. Хан Син Ун був побожним християнином і послідовником преподобного Лі Йон До, пастора Нової церкви Ісуса. Через те, що багато вчителював і вів активне життя у вірі, — рідко бував удома. Батько жив життям у служінні Богові, попри те, що уряд відстежував і переслідував християн із таких незалежних церков.

Моя мати, Хон Сун Е, народилася 18 березня 1914 року в Чонджу — провінції Північний Пхьонан. У цьому ж містечку народився і мій чоловік, Батько Мун. Матір і її молодший брат (мій дядько) з'явилися на світ у набожній християнській сім'ї Хон Ю Іля і Чо Вон Мо.

Моя бабуся по матері, Чо Вон Мо, була прямим нащадком Чо Хан Джун — заможного вченого з династії Чосон. Чо Хан Джун жив у Чонджу, в селі з черепичними дахами у спільноті урядових чиновників. Неподалік його хати через річку Далле стояв міст. Колись це був міцний міст, збудований із ретельно складеного великого каменю, та згодом він так зруйнувався, що ніхто не наважувався по ньому пройти. Ні в кого не було ні часу, ні грошей на ремонт моста, і одного дня паводок просто змив його, поховавши величезні камені на дні річки.

Як і всі інші, Чо Хан Джун знав пророцтво, яке передавали з покоління в покоління: якщо камінь, викарбуваний у вигляді тотемного стовпа біля річки Далле, сховається під землею, Корея зникне; та якщо той камінь буде чітко видно всьому народові, то для Кореї розверзнуться нові небеса і земля.

Міст через річку Далле був важливим і з інших причин. Щороку китайські послы брали участь у засіданні корейського уряду, і їхній шлях пролягав саме через цей міст. Коли моста не стало, а уряд не мав грошей на відновлення, він у відчаї звернувся до громадян із закликом відбудувати його. Дідусь Чо Хан Джун відгукнувся на прохання і відновив міст власним коштом. Нова міцна споруда була доволі високою, під нею могли пропливати човни.

Дідусь ЧоХан Джун пустив на цей проєкт усі свої статки, і коли будівництво завершилося, в нього залишилося тільки три бронзові монети. Цього якраз вистачило заплатити за нові солом'яні сандалі, які були йому потрібні на церемонію відкриття мосту, яка мала відбутися наступного дня. Тієї ж ночі йому наснився дідусь у білому, який сказав: «Хан Джуне, Хан Джуне! Твоя щира посвята розчулила Небеса. Я сподівався послати Сина Небес у твою сім'ю. Але оскільки ти купив сандалі, я пошлю в твою сім'ю Принцесу Небес».

Дідусь Чо Хан Джун прокинувся і побачив, що біля мосту несподівано з'явилася статуя Майтреї Будди. Упродовж багатьох років це чудо створювало таку атмосферу, що всі, хто проїжджав повз неї, спішувалися, вклонялися і лише тоді продовжували свою подорож. Селяни дивувалися цьому знакові від Бога і навіть збудували над статуєю навіс, щоб укрити її від дощу та вітру.

На цьому фундаменті посвяти і вірності покоління по тому в рід Чо Хан Джуна Бог послав мою бабусю по матері — Чо Вон Мо. Усі ми, три жінки — бабуса Чо Вон Мо, її донька (моя мати) і я — мали дуже глибоку християнську віру. І ми були єдиними доньками, що народжувалися в наших сім'ях протягом трьох поколінь.

Провидіння щодо народження Єдинородної Божої Доньки на Корейському півострові ґрунтувалося на незліченних посвятах, які почалися в давнину з моїх предків Хан Лана і Чо Хан Джуна і тривають упродовж поколінь аж донині.